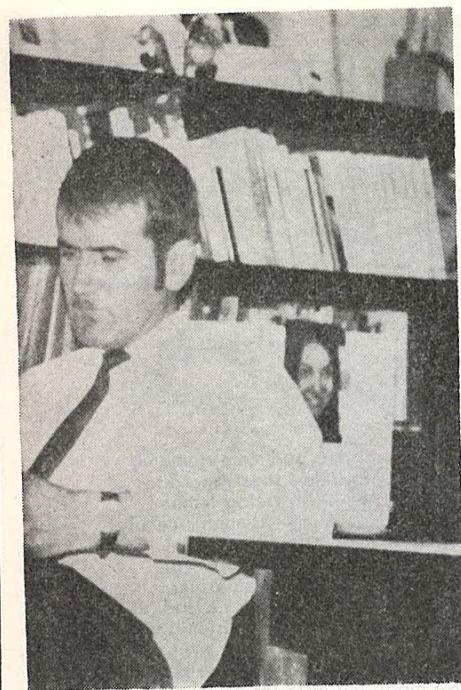

ANTE ŠIMUNIĆ

DOBA VATRE

svetislav nenadović

U ovoj sobi desiće se pesma
toplo leglo stiha suho zvoni
kao azbest jutarnjeg sunca u pogano ptiče rebro

Mesec je mlad, ognjište isisano pčelinjakom
bakreni novčići zvezda plove nizvodno
desiće se ovde pesma, polaka i svilena
struk joj vidim tu šarenu sukњu pevanja
ljubim joj vodu, taj sjaj tu baštinu
ljubim joj i dušu

zašto me kasarno iluzija ponizavaš?

U mrloj šumi danima gospodari vatrica
opaka zamiruća lutalački zvezdani
sva devičanska od predela što se puši
kao crne grudi zemlje oranice koju pljusak
larvama osipa

U mrloj šumi tamni vitezovi u odelima mrlym
za mrlym trpezom pevaju o nenađenom raju
unuci jelena ovde se ne nastanjuju
ne lete ptičji skeleli mesečinom
samо težak pepeo zastire tajne tragove
na kojima divokoze na kojima sokolovi šapuću
[na uzbune

U mrloj šumi ne živi kukurek ni zasejan mrajinji
[dah]

suze puževi u tajnim uniformama
nigde nema ni zaprljanih gamadi
vuci zubima koji biju
daleko odavde u tuđem snu
krečnom zemljom zvezdu mudrosti ištu

Lepota vilinog konjica
ne zatiće oči u stranputici mrve šume
samо bik sunčani luta odvezan i napušten
tražeći vodenovo vreme šume.

Noću su žene vanvremena čeda
u sebi nose mleko kao ptica mrvu nijansi duge
mrvi ih vetrovi ištu, počiva preporod u njihovom
[jeziku

budu uvek ono što biti mora, prazni teatar,
[meteoor

rušilačka moć im je u grlu rušilačka misao

dok se bude zlatni kilometri novembra, o vi
[cvetovi
u obliku zvona, umrli van sumraka, van svesti
ovičeni ste u ženi kao vid koji nema izlaska
[njoškuda.

More je vuk beli gorka je istina u njegovim
[dubinama
sudbina morskog cveća niče i cveća u morskim
[ćelijama
ko ženu pokloni moru rimuje se sa delfinima
u dubinama je smrt kao mnogoznali bolesni jelen
more je vuk beli gorka je istina u njegovoj
[dubini

o duboke lađe usrdne zar moram umreti a život
[na boku
pčele ukusom mudruju u mojem dvorskem parku
ne spaljujte tako naglo, zvezda sam večernja što
[iskri imanjem noći
bitisanje nije u morskoj ikri, plamenu u gubici
življenje je kad plitki bunari u nizvodu
[bude mi kosti bedrene
o duboke lađe usrdne zar moram umreti a život
[na boku

daleko u vodenom vedru pišti galija zlatna,
[vrača se sa dna sreća
proglasite krošnjom proglašite me stablom i
[sasecite moje nutrine
ja čujem taj zov taj pogrom nad ženskom
[pučinom
o, odbeći kao dečak med kose na nasip u
[starih ševa let
pa da sagorim med državom trave kroz strpljive
[treći
daleko u vodenom vedru pišti galija zlatna,
[vrača se sa dna sreća

ANTE ŠIMUNIĆ

DOBA VATRE

2.

To more šlo buči
Neobuzdanom konjicom svog talasa
Stvoreno za pogibeljne prijelaze
Iz stanja vatre u neka druga stanja tvari
Dozivlje se prazno između dviju obala
U prekidima
Kad tonu zahuktali strojevi
Crni se ugarak približava obali
I konačno razbijja o stijenje
Iščezavajući u pjeni s pobjeđnjelih gubica

3.

Vatra i sunce
Nalaze jednako počivalište
Na dnu tvari

4.

Od raznih tvrdava
Rasproatstranjenih diljem svijeta
Želim osvojiti samo onu
Koju brani vojska vječnih vatre
Spremna da ljutog neprijatelja
Sažeže u prah

5.

Ponovo vatrica i more
Svijetom žele zavladati
More prožima svaki kamen
Biljku i ribu
Svaki otok
Nema morem nenaseljenih prostora
Nema vatrom nezatečenih predjela i stvari
Tu je kiša u kojoj se prikriva vatrica
I ovaj crni oblak sa svijetlim porubom
Nosi u sebi isto znamenje plamena
Uberile ovaj zamaman cvjet
Prizovite onu pticu s njenog pjevališta
Odlomite onaj kamen jednim drugim kamenom
Nepotrebno spominjati drvo
I tako redom druge svatari
Od manje ili veće važnosti
U svakoj od njih
Otkrit će se uskrovištene vatre

**desiće
se
ovde
pesma**